Jimmy Polaris til Høvikodden

Christopher Nielsen dissekerer
Slipp Jimmy fri til en kunstperformance på Henie Onstad Kunstsenter under tittelen
Jimmy Polaris 8. mai kl 14. Det loves god, gammel multimediaforestilling. Les mer på hok.no

Christopher Nielsen & Matt Willis Jones - visuell performance

Kostymer - Ida Moen

MASSELYS

Jonas Hestvik Dahl: gitar, bass, tangenter

Kjell-Olav Jørgensen: trommer, perkusjon

John Birger Wormdahl: gitar, tangenter, bass, sampler

Bjarne Larsen: gitar, bass

Gratis inngang med museumsbillett

Christopher Nielsens beskrivelse av Jimmy Polaris:

For lenge siden leste jeg en artikkel i den legendariske fanzina Kitsch # 1 om kunstneren Tom Phillips som dissekerte en viktoriansk roman fra 1892 ?A human document? av W.H Mallock, ved å ta for seg side for side, alle 368 av dem, og ved hjelp av overstrykninger klarte han å finne en helt NY roman, skjult i konvensjonell kiosklitteratur fra 1800- tallet ganske enkelt ved å la noen ord, fraser og setninger stå igjen på sida. Til sammen skapte Tom et nytt verk, der utstrykningene ble omdannet til tegninger og nye former, og teksten som sto igjen ble til en helt ny fortelling. Han kalte det for ?The Humument?.

Tilfellet Slipp Jimmy fri, som gikk på norske kinoer i 2006, ga i en nedkjørt tilstand på grensen til sammenbrudd en sterk hallusinatorisk fornemmelse av at det fantes noe MER begravd i materialet. Denne fornemmelse ble bekreftet på slutten av en særdeles problematisk produksjon, i form av et digitalt spesialverktøy; et stilisert lag bilder generert fra animasjonsfilene, ment å tilføre etterarbeidet av bildene flere og større muligheter. Her dukka det opp konturer av en ?ny? historie, alt i rene kontraster av metta farger som ga animasjonen en uventet poetisk dimensjon i sin forenkling. Ytterligere manipulasjon av dette materialet skapte hypnotiske, repetitive (bokstavelig talt) formeksperimenter, som ga en ny dimensjon til både Slipp Jimmy fri og prosessen som førte til filmens tilblivelse?

Jimmy Polaris byr på en blå lastebil som dundrer inn i en klynge knall røde søplekasser som farer til alle kanter mot en svart bakgrunn, grønne vinduer antyder en bygning. Repeterende i evig nye fargenyanser, er det som EN liten scene tar på seg helt nye meninger. Skikkelser som kan minne om Hold Brillan & co, sparker en mann som ligger nede, om og om igjen. Tankene går først til en evig runddans av meningssløs vold og aggresjon, etter hvert begynner man kanskje å lure på om mannen på bakken er masochist. Men aller mest, er disse resirkulerte karakterer og skikkelser opptatt av å danse ? og danse gjør de ved den minste tast på tastaturet ? i hver sin animasjonsloop, manipulert i takt kliner de til på dansegulvet. Hva er det vi mangler nå? Musikk så klart.

Musikken til Masselys (med medlemmer fra Salvatore og 120 days) går som den beryktede hånd i hanske til dansende skikkelser som holder seg utelukkende med kontur og farge. Utgangspunktet er ofte hvitt, dansende animasjoner, dansende skikkelser i en kakofoni av psykedeliske billedeksperimenter til rytmisk musikk ? mutert disco og repetitive figurer av trommer, bass, gitar, synth og samples, utført på stedet av musikere og visuelltoperatører i kostyme for sikkerhets skyld - som sammen forteller helt nye hypnotiske historier rundt leirbålet; en historie som øker og stiger, som hales og dras mot et klimaks ? et fyrverkeri av lyd og bilde og masse lys som bare må feires med ETT siste element ? fyrverkeri!

Vel møtt til en bevissthetsutvidende seanse, der det er fullt mulig å se lyset.